

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΣΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

Το Σεπτέμβρη, μετά την απελευθέρωση της Αραγωνίας από τους φασίστες, ο Durruti έδωσε συνέντευξη στον Pierre Van Paasen της Toronto Star.

«Για μας» είπε ο Durruti, «το ζήτημα είναι να συντρίβει ο φασισμός μια για πάντα. Καμιά κυβέρνηση στον κόσμο δεν πολεμά το φασισμό μέχρι θανάτου. Όταν οι αστοί βλέπουν τη δύναμή τους να χάνεται, έρχεται ο φασισμός για να τη διατηρήσει. Η ισπανική κυβέρνηση από καιρό θα μπορούσε ν' αφήσει τα φασιστικά στοιχεία ανίσχυρα. Προτίμησε όμως να συμβιβαστεί. Ακόμα και τώρα υπάρχουν κάποιοι στην κυβέρνηση που θέλουν να φερθούν με το μαλακό στους φασίστες. Ποτέ δεν ξέρεις... Ίσως η κυβέρνηση τους χρειάζεται για να συντρίψει τους εργάτες. Ξέρουμε πολύ καλά τι θέλουμε. Για μας δεν σημαίνει τίποτα το ότι υπάρχει μια Σοβιετική Ένωση για την ασφάλεια της οποίας οι εργάτες της Γερμανίας και της Κίνας θυσιάστηκαν στους φασίστες από το Στάλιν. Η επανάσταση στην Ισπανία είναι εδώ και τώρα κι όχι μετά τον επόμενο ευρωπαϊκό πόλεμο. Πολύ περισσότερο ανησυχούν για μας ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι, παρά για ολόκληρο το ρωσικό κόκκινο στρατό. Ελπίζουμε να δώσουμε το παράδειγμα στους εργάτες της Γερμανίας και της Ιταλίας, για το πώς ν' αντιμετωπίσουν το φασισμό. Φυσικά και δεν περιμέναμε βοήθεια από καμιά κυβέρνηση στον κόσμο. Ούτε βεβαίως από τη δική μας».

Στις 18 Σεπτέμβρη 2013 πραγματοποιήθηκε η δολοφονία του αντιφασίστα εργάτη Παύλου Φύσσα από παραπάνω από 20 οργανωμένα μέλη της Χ.Α. Η δολοφονία αυτή ήρθε να προστεθεί σε μια σειρά από επιθέσεις και πογκρόμ, όπου περιλαμβάνεται μέχρι και η δολοφονία του εργάτη γης Σαχζάτ Λουκμάν.

Στο σύστημα το οποίο ορίζει τις κοινωνικές-οικονομικές σχέσεις σήμερα, υπάρχει μια διαρκής σύγκρουση ανάμεσα στην αστική- άρχουσα τάξη και την εργατική τάξη, αυτή των εκμεταλλευομένων. Η εκμεταλλεόμενη τάξη διαρκώς προσπαθούσε και προσπαθεί να καλυτερεύσει τις συνθήκες ζωής της και τα οργανωμένα κομμάτια της «δουλεύουν» για την επίτευξη της κοινωνικής επανάστασης και την ανατροπή της κυριαρχίας μιας τάξης έναντι μιας άλλης· παλεύουν για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και την αταξική κοινωνία. Οπότε υπάρχει μια διαρκώς εξελισσόμενη σύγκρουση ανάμεσα στα δύο διαμορφωμένα, από τις υλικές συνθήκες, «στρατόπεδα». Για να διασφαλιστεί η υπάρχουσα μορφή κυριαρχίας, η τάξη των εκμεταλλευτών χρησιμοποιεί όσα «μέσα» της φαίνονται πρόσφορα. Ένα από αυτά, το πιο ακραίο στη μορφή, είναι ο φασισμός/ εθνικοσοσιαλισμός. Ιστορικά μιλώντας, επιλέχθηκε όταν οι άρχουσες τάξεις (π.χ. στην Ελλάδα, στην Ιταλία, στην Ισπανία ή στην Γερμανία κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου) ήταν με την πλάτη στον τοίχο, μέσα σε συνθήκες πολιτικής κρίσης και οικονομικής ύφεσης.

Τέτοιες περίπου ήταν οι συνθήκες οι οποίες κυριάρχησαν και την περίοδο 2009- 2014 στον ελλαδικό χώρο. Κάπως έτσι επέλεξε και η ελληνική αστική τάξη να παίξει το χαρτί του φασισμού. Σε ένα Κράτος ρημαγμένο από τις μνημονιακές πολιτικές, σε συνθήκες κοινωνικής πόλωσης και γενικευμένης απειθούς μεγάλου μέρους της κοινωνίας. Μιας απειθούς με στόχους τόσο την ανατίμηση των ζώων των φτωχότερων στρωμάτων, όσο και αντικαπιταλιστικούς - αντικρατικούς. Όλο αυτό το διεκδικητικό πλαίσιο βρήκε πλήρως ενωμένη την αστική τάξη, η οποία έκανε ακόμα πιο σφοδρή την επίθεσή της ενάντια στην εργατική· κάτι που δείχνει πως σε στιγμές κρίσης των συμφερόντων τους, οι πλούσιοι συνασπίζονται με σκοπό τη διασφάλιση της κυριαρχίας τους. Σ' εκείνες τις συνθήκες ο φορέας που επέλεξε η αστική τάξη¹¹ να αναδείξει ως ηγετική δύναμη της ακροδεξιάς στην Ελλάδα ήταν η Χρυσή Αυγή.

Και σ' εκείνη την περίοδο, και διαχρονικά, δίνονταν και δίνονται αντιφασιστικοί αγώνες σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής: σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, σχολές και χώρους εργασίας. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη πως με ανακοινώσεις και λεκτικές καταδίκες κερδίζεται η μάχη απέναντι στο φασισμό. Αντιθέτως για να κερδηθεί αυτή η μάχη χρειάζεται η μαχητική αντιμετώπιση τόσο των καθαρμάτων αυτών, όσο και των κεκαλυμμένων αβανταδόρων τους, των αστών δημοκρατών – όλου του «δημοκρατικού τόξου». Ο φόβος από πλευράς αστικής δημοκρατίας για μια γενικευμένη σύγκρουση εντός της κοινωνίας οδήγησε στο να παίξουν το νομικό χαρτί της αντιμετώπισής της Χ.Α. Ένα νομικό χαρτί το

οποίο έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση Σαμαρά να βγει πάλι μπροστά με το μανδύα της δημοκρατίας και το προσωπείο του εγγυητή της ομαλότητας. Εκεί έγινε ξεκάθαρο πως όλες αυτές οι φασιστικές γκρούπες συνέχιζαν τη δράση τους, παρά τις δικαστικές περιπέτειες της ΧΑ, και πως μόνο ο μαχητικός αντιφασισμός θα τους κόψει τη φόρα. Η διαδικασία της δίκης διέλυσε την οργάνωση της Χρυσής Αυγής σαν ενιαίο σύνολο, αλλά αυτή έσπασε σε μικρότερα κομμάτια, τα οποία προστέθηκαν σε μια σειρά άλλων ακροδεξιών οργανώσεων που συνέχιζαν την παρακρατική τους δράση. Μόνο όταν δέχονταν αυτές οι γκρούπες ευθεία χτυπήματα από το αντιφασιστικό κίνημα λούφαζαν στις τρύπες τους.

Εδώ θα κάνουμε μια παρένθεση για να δούμε πως η ιδεολογία διαχέεται στο κοινωνικό σώμα. Η κοινωνία κυριαρχείται και αναπαράγει την ιδεολογία που της σερβίρει η αστική τάξη και το κράτος της· αυτός είναι ο λόγος που ακόμα υπάρχει αυτή η ταξική κυριαρχία. Η αναπαραγωγή του «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» ως συγκολλητικής ουσίας για την άμβλυση των ταξικών συγκρούσεων εντός του ελληνικού κράτους είναι χαρακτηριστική. Πόσο διαφέρουν οι απόψεις, του συντριπτικά μεγαλύτερου κομματιού, των βουλευτών όταν αναφέρονται στην ΑΟΖ, στα «εθνικά θέματα», στην

υφαλοκρηπίδα, ή στον ρόλο της εκκλησίας στη δημόσια ζωή και το σχολείο, τους μετανάστες τόσα χρόνια; Ελάχιστα. Σε τέτοιου τύπου «καταφύγια» δεν έτρεχαν πάντα οι αστοί πολιτικοί όταν οι ταξικές συγκρούσεις οξύνονταν; Ακόμα και όταν οι κυβερνήσεις αλλάζουν, άπασες λένε πως θα υπηρετήσουν το «εθνικό συμφέρον» - το οποίο δεν είναι παρά η διαίωσιση της κυριαρχίας της μίας τάξης έναντι της άλλης, με το Κράτος να έχει το ρόλο διατήρησης αυτής της κατάστασης. Οι από κάτω με αυτή την κρατική-καπιταλιστική προπαγάνδα βομβαρδίζονται κάθε μέρα. Ε, αυτές τις μαλακίες αναπαράγουν και γι' αυτά συσπειρώνονται, δηλαδή για αλλότρια συμφέροντα.

Παράλληλα, αυτοί που ύψωναν ανάστημα ενάντια στη φασιστική απειλή δέχονταν την καταστολή από το Κράτος^[ii]. Αυτό είναι κάτι που δείχνει πως ο φασισμός δεν θα εκλείψει εάν δεν επιτευχθεί ο κοινωνικός μετασχηματισμός, με την κατάργηση κράτους και κεφαλαίου. Ο αντιφασιστικός αγώνας για να είναι νικηφόρος πρέπει να είναι κομμάτι ενός ευρύτερου αγώνα, που θα προτάσσει και θα σχεδιάζει την κοινωνική επανάσταση. Σε αυτόν τον αγώνα απαιτούνται μαχητικότητα, δέσμευση, πολιτική εμβάθυνση και οργανωτική αναβάθμιση, μα πάνω απ' όλα πίστη στις δικές μας δυνάμεις κι όχι στο κράτος ή τους αριστερούς «σωτήρες».

[i] Λέμε «επέλεξε» γιατί είδαμε τα ΜΜΕ (ιδιόκτητα από τους πλούσιους της χώρας) να την αβαντάρουν με διάφορα ρεπορτάζ, πολλά εκ των οποίων στημένα (δες πχ. το άρθρο: «Νέα στοιχεία: Η πραγματική-πραγματική ιστορία πίσω από το στημένο ρεπορτάζ στο «Πρώτο Θέμα» για τις «γριούλες που πηγαίνουν στο ΑΤΜ» με την προστασία της Χρυσής Αυγής»). Ή με τον Μπάμπη Παπαδημητρίου, σήμερα βουλευτή της ΝΔ, που γύρευε μια «σοβαρότερη ΧΑ». Ή το σπρώξιμο στο πογκρόμ (με δεκάδες τραυματισμένους μετανάστες κι έναν δολοφονημένο) του Μαΐου 2011 που τα ΜΜΕ τους παρουσίαζαν, προβλέψιμα, ως «αγανακτισμένους πολίτες».

Ήταν η μικροϊδιοκτησία που φώναζε τους δολοφόνους της ΧΑ και την έπεφταν στις λαϊκές αγορές για να βρουν τους «παράνομους» μικροπωλητές αφήνοντας ανέγγιχτους τα μεγάλα κεφάλια με τα καρτέλ και τα παράνομα κεφάλαια.

Ήταν οι εφοπλιστές και οι ρουφιάνοι τους που κάλεσαν τη ΧΑ στα ναυπηγεία για να «εξαφανίσει τους συνδικαλιστές» (δες πχ. το βίντεο με τίτλο: «Χρυσή Αυγή υπέρ των Εφοπλιστών και του Κεφαλαίου»)· διαιρώντας τη δύναμη της εργατικής τάξης του κλάδου· προχωρώντας στην δημιουργία εργοδοτικού σωματείου· κάνοντας βίαιες επιθέσεις ενάντια σε συνδικαλιστές και μετανάστες εργάτες, όπως οι Αιγύπτιοι αλιεργάτες.

[ii] Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η αντιφασιστική μοτοπορεία (το Σεπτέμβρη του 2012), πλήθος αντιφασιστικών συγκεντρώσεων, τα στημένα κατηγορητήρια ενάντια σε αγωνιστές του αντιφασιστικού κινήματος (βλέπε την υπόθεση των δύο αντιφασιστών στους οποίους επιβλήθηκαν 30 χιλιάδες ευρώ ως εγγύηση, το Δεκέμβρη 2019) κι η σύλληψη 51 αντιφασιστ(ρι)ών προχθές για «πάτημα» σε σβάστικες στη Θεσσαλονίκη.

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ...
ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ**